

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 024366 19 Увп
Бања Лука, 5.5.2021. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Страхиње Ђурковића предсједника вијећа, Душка Бојовића и Смиљане Мрша чланова вијећа, уз учешће записничара Тамаре Кочић, у управном спору по тужби Б. Ч. из Б. (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број ... од 1.2.2019. године Министарства ... (у даљем тексту: тужени), у предмету издавања локацијских услова, одлучујући о захтјеву туженог за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 024366 19 У од 6.11.2019. године, у нејавној сједници одржаној дана 5.5.2021. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом је, у ставу 1. изреке уважена тужба и поништен оспорени акт, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против закључка Одјељења за просторно уређење Града Б. (у даљем тексту: Одјељење Б.) број ... од 12.11.2018. године којим је, због неподношења доказа одбачен захтјев тужиоца за издавање локацијских услова за изградњу објекта из члана 125. Закона о уређењу простора и грађењу („Службени гласник РС“ број 40/13 и 106/15), односно уређење терена – прилаза гаражи у улици Илије Гарашанина број 1 у Б., на земљишту означеном као к.ч. број 1384 к.о. Б.1 (н.п.). Ставом 2. изреке пресуде је тужилац ослобођен обавезе плаћања трошкова управног спора.

Уважавање тужбе и поништавање оспореног акта образложено је разлозима да у конкретном случају није правилно примијењена одредба члана 125. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ број 13/02, 87/07, 50/10 и 66/18 у даљем тексту: ЗОУП) према којој се од странке неће тражити да поднесе доказе које брже и лакше може прибавити орган, нити да подноси јавне исправе које органи нису дужни издавати по члану 160. тог закона. Код чињенице да је тужилац тражио издавање локацијских услова како би уредио прилаз гаражи, која је неспорно његово власништво, што произилази из правоснажног рјешења Основног суда у Бања Луци број 71 0 В 016143 06 В од 28.8.2012. године (правоснажно дана 20.9.2012. године) о диоби некретнина, те да је рјешењем Управе за комуналне и урбанистичке послове СО Б. број ... од 5.8.1974. године Д.Ч., са којим је тужилац и уредио сувласничке, одобрена ужа локација и дата урбанистичка сагласност за изградњу, између осталог и предметне гараже, имајући у виду да се у конкретном случају и не ради о

изградњи објекта из члана 125. Закона о уређењу простора и грађењу („Службени гласник Републике Српске“ број 40/13 и 106/15), то је и требало тужиоцу омогућити прилаз својој гаражи, коју већ дужи низ година не може користити из разлога које није сам скривио. Сходно томе је требало пажљивије и потпуније прићи рјешавању његовог захтјева, а не да се захтјев олако одбаци, што је неправилно потврђено оспореним актом, без ваљаног образложења, при чему и није предложено неко друго рјешење за несметани прилаз гаражи.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев) тужени побија њену законитост, наводећи да је евентуално неко друго рјешење на које се указује у побијаној пресуди требало бити предложено урбанистичко-техничким условима (УТУ) и идејним пројектом, чије накнадно достављање уз захтјев за издавање локацијских услова је управо и затражено од тужиоца, а за чију израду је овлашћено правно лице са одговарајућом лиценцом а не тужено министарство као поступајући орган за издавање локацијских услова, који се издају, између осталог на основу УТУ као техничко-стручног документа. Како затражене доказе тужилац није доставио, нити је доставио доказ о ријешеним имовинско-правним односима, нпр. пресуду Основног суда у Бања Луци број 71 0 В 016143 06 В од 28.8.2012. године на коју се суд позива, а која се (како то тужени наводи) не затиче у спису предмета, у таквој ситуацији првостепеном органу није преостало ништа друго већ да захтјев одбаци као непотпун, што је правилно потврђено оспореним актом, јер тужилац ни уз жалбу није доставио тражене доказе, без којих се и није могло приступити одлучивању. Неправилност става суда потврђује и одредба члана 2. став 2. тачка м) Закона о уређењу простора и грађењу, која дефинише значење израза „објекат“, а такође и одредба члана 125. став 1. тачка а) тог закона по којој за радове грађења стаза или платоа није потребна грађевинска дозвола. Предлаже да се побијана пресуда преиначи тако да се тужба одбије.

У одговору на захтјев тужилац наводи да је побијана пресуда правилна, тако да предметни захтјев представља у суштини одуговлачење поступка, јер је у управном поступку и доставио потребне доказе за одлучивање по његовом захтјеву за издавање локацијских услова односно уређење прилаза гаражи. Предлаже да се захтјев одбије.

Размотривши захтјев, одговор тужиоца, побијану пресуду, оспорени акт и цјелокупне списе предметне управне ствари, на основу одредбе члана 39. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Српске“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Из стања списка произлази да је захтјев тужиоца од 20.9.2018. године за издавање локацијских услова за уређење прилаза гаражи на поменутој локацији, Одјељење Б. одбацило закључком од 12.11.2018. године, са образложењем да на накнадни позив тог органа тужилац није поднио доказе у остављеном року, и то УТУ у складу са важећим регулационим планом за то подручје, урађене од стране правног лица које посједује одговарајућу лиценцу за израду докумената просторног уређења, те идејни пројекат у три примјерка урађен у складу са претходно израђеним УТУ и Правилником о садржају и контроли техничке документације, а и доказ о ријешеним имовинско-правним односима на

грађевинској парцели у складу са чланом 129. Закона о уређењу простора и грађењу. Тај првостепени закључак је одбијањем жалбе тужиоца, потврђен оспореним актом, а који је поништен побијаном пресудом, са разлозима који су већ изнесени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Правилност и законитост побијане пресуде се не може довести у сумњу наводима предметног захтјева.

Прије свега, треба истаћи да се у спису предмета, насупрот наводима туженог из предметног захтјева, неспорно налази правоснажно рјешење Основног суда у Бањалуци број 71 0 В 016143 06 В од 28.8.2012. године о диоби некретнина, према којем је предметна гаража припала тужиоцу, које рјешење је тужилац и доставио уз захтјев за издавање локацијских услова за уређење прилаза гаражи.

Стога, како је тужилац уз свој захтјев приложио и рјешење Управе за комуналне и урбанистичке послове СО Б.број... од 5.8.1974. године којим је Д. Ч., са којим је и уредио односе поменутих рјешењем Основног суда у Бањалуци о диоби некретнина, издата урбанистичка сагласност за изградњу, између осталог и предметне гараже (заједно са пословно-стамбеном зградом и другим помоћним објектима), а такође приложио (што и произилази из списка предмета) грађевинску дозволу (под истим бројем и датумом као урбанистичка сагласност) за изградњу предметне гараже (заједно са пословно-стамбеном зградом и другим помоћним објектима), те како је поред извода из регулационог плана за то насеље, приложио и пројекат из септембра мјесеца 2018. године под називом „Корекција постојећег нагиба приступне косине/рампе за предметну гаражу“, урађен од стране пројектанта И.М. дипл. инг. архитектуре, то и није било основа да се тужиочев захтјев за издавање локацијских услова за уређење прилаза предметној гаражи, одбаци у смислу члана 125. став 2. ЗОУП-а због не подношења доказа, како је то у побијаној пресуди правилно и констатовано.

То тим прије што је чланом 125. став 1. тачка а) Закона о уређењу простора и грађењу прописано да за помоћне објекте и уређење грађевинске парцеле индивидуалног стамбеног објекта за који је издата грађевинска дозвола, а што подразумијева грађење стаза или платоа, и није потребна грађевинска дозвола, што и тужени наводи у предметном захтјеву, већ се издају локацијски услови у смислу става 4. тог члана, а у складу са чим је тужилац и поднио захтјев, достављајући између осталог и поменуто рјешење Основног суда у Бањалуци о диоби некретнина, као доказ о власништву на предметној гаражи.

У вези са изнесеним није сувишно ни указати, да су управни органи при вођењу поступка и рјешавању у управним стварима, према начелу заштите права странака и заштите јавног интереса из члана 6. ЗОУП-а, дужни да странкама омогуће да што лакше заштите и остваре своја права, водећи при томе рачуна да остваривање њихових права не буде на штету права других лица нити у супротности са јавним интересом, а такође да су према начелу ефикасности из члана 7. истог закона дужни да обезбиједу успјешно и квалитетно остваривање и заштиту права и правних интереса странака, примјена којих начела је у конкретном случају неспорно изостала.

Стога, по оцјени овог суда у побијаној пресуди није остварен ниједан од разлога њене незаконитости предвиђен одредбом члана 35. став 2. ЗУС-а, сходно чему се предметни захтјев одбија, на основу одредбе члана 40. став 1. тог закона.

Записничар
Тамара Кочић

Предсједник вијећа
Страхиња Ћурковић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић